

DOPIĆ (7) *vb pf*

o jasne.

inf dopić (3). *◇ praet 3 pl m pers* dopili (1). *◇ part praet act* dopiwszy (3).

Sł stp brak, Cn s.v. dobijam, Linde XVI – XIX w.

1. *Dokończyć pić do reszty, wypić wszystko, do dna; ad libitum compotare, ebibere, emulgere, exhaurire, exsiccare, siccare Cn (4) :*

dopić czego (1): A potym dopiwszy thego fyropu: vpuścić Zapheny/ y z tey y z drugiey żyły. *FalZioł V 87.*

a. *O picciu napojów alkoholowych, pijaństwie [czego] (3) :* Gdy kufel pełny w ręku/ [...] Dopiwszy go/ zágrayże/ mój dudalżku/ w tanek. *PudłFr 64.*

dopić czego (po przeczeniu) (2): y kazáli sobie kart á dobrej gorzałki dác/ chcąc to wżyftko nágrodzić tego roku/ czego łońlkiego nie dopili *WerGość 229, 220.*

2. *W połączeniu z partykułą „nie”:* napić się za mało, nie wystarczająco, nie do woli (3) :

Szereg: »nie dojeść, nie dopić (nie dospać)« (3): *RejWiz 191v; Iuż nie doieść/ nie dopić/ nie dofpác. A nie mász tey trudności czegobychmy fie nie ważyli dla tego kęłá doczelnego nędznego. RejZwierc 65v, 177v.*

Formacje pochodne cf PIĆ.